

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
P. VERLOREN VAN THEMAAT
FREMSAT DEN 15. DECEMBER 1983 ¹

Høje Domstol.

1. Faktiske omstændigheder

Ved skrivelse af 6. april 1981 meddelte Kommissionen Metalgoi SpA — et firma, der fremstiller stål og stålprodukter, og som har hjemsted i Brescia — firmaet dets referenceproduktion og produktionskvota for andet kvartal 1981. Det drejede sig om produkter i gruppe IV i henhold til den generelle beslutning nr. 2794/80/EKSF af 31. oktober 1980 (EFT L 291, 1980, s. 1), som gjaldt i sidste kvartal 1980 og første halvår 1981. Ved skrivelse af 1. februar 1982 meddelte Kommissionen Metalgoi, at firmaet efter Kommissionens opfattelse havde overskredet sin kvota for andet kvartal 1981 med 1 428 tons. Efter at Metalgoi var blevet hørt herom den 28. maj 1982, blev der foretaget en mindre tilpasning af kvotaoverskridelsen, som blev fastsat til 1 358 tons. Ved beslutning C(82) 1631/6 af 24. november 1982 (EFT C 324, 1982, s. 2, pkt. 2) blev Metalgoi pålagt en bøde på 101 850 ECU (= 136 533 999 lire).

2. Sagsanlæg ved Domstolen og sagsøgerens anbringender

Den 18. januar 1983 har Metalgoi anlagt sag ved Domstolen. Påstanden tilsigter annullation af beslutningen af 24. november 1982, subsidiært nedsættelse af bøden og mere subsidiært udsættelse af fristen for betaling af bøden, samt at Kommissionen tilpligtes at afholde sagens omkostninger. Jeg skal minde

Domstolen om, at præsidenten den 21. april 1983 ved en kendelse under en sag om foreløbige forholdsregler har udsat betalingen af bøden på den betingelse, at Metalgoi stiller en bankgaranti. I stævningen har Metalgoi fremført tre anbringender til støtte for sine påstande, som jeg skal behandle nedenfor.

2.1. *Det første anbringende*

Det første anbringende er, at beslutningen om at pålægge sagsøgeren en bøde er retsstridig, fordi de produkter, hvormed sagsøgeren ifølge Kommissionen har overskredet sin kvota, ikke henhører under gruppe IV i den generelle beslutning nr. 2794/80. Sagsøgeren anfører i den forbindelse dels, at de pågældende typer profiler (T-jern og vinkeljern) ikke — for så vidt angår kvotaoverskridelsen — sælges som profiler, men som færdigprodukter (blandt andet hegnspæle), der ikke er omfattet af den generelle beslutning nr. 2794/80/EKSF, dels, at de pågældende profiler henhører under produktgruppe VI, som første blev omfattet af kvotasyttemet ved den generelle beslutning nr. 1831/81. Denne sidstnævnte beslutning var imidlertid endnu ikke trådt i kraft i den periode, der vedrører den sagsøgeren foreholdte kvotaoverskridelse. Det andet af disse to anbringender kan straks tilbagevises. Som Kommissionen med rette har fastslået, og som det også tydeligt fremgår af ordlyden af de pågældende bestemmelser i begge de to generelle beslutninger, er gruppe IV i den generelle beslutning nr. 2794/80 blevet underopdelt i grupperne IV, V og VI i den generelle beslutning nr. 1831/81.

¹ — Oversat fra nederlandsk.

Det yderligere argument, som sagsøgeren fremførte, hvorefter de pågældende produkter tariferes under forskellige positioner, er i denne forbindelse lige så lidt relevant, eftersom den generelle beslutning ikke er bygget op over nomenklaturen i den fælles toldtarif.

Ej heller det første argument, hvorefter de pågældende profiler sælges som færdigprodukter, er holdbare. Der er intet i de generelle beslutninger, som tyder på, at de stålsorter, som den i sagen omhandlede virksomhed forarbejder til færdigprodukter, ikke skulle være omfattet af kvotasystemet. Skulle dette nemlig ikke være tilfældet, ville det indebære en urimelig begunstiggelse af de integrerede virksomheder, hvilket ikke stemmer med principperne i EKSF-traktatens artikel 58. Det første anbringende må derfor i det hele forkastes.

2.2. *Det andet anbringende*

Det andet anbringende er, at Kommissionen med urette har afvist at foretage den kvotatilpasning i medfør af den generelle beslutnings artikel 14, som Metalgoi ansøgte om ved telex af 17. marts 1981, eller at Kommissionen i hvert fald helt har undladt at reagere på denne telex. Hvad angår dette anbringende, er det tilstrækkeligt at fastslå, at Metalgoi ikke har anlagt sag til prøvelse af, om det var retmæssigt, at Kommissionen undlod at anvende artikel 14. Hvorvidt Kommissionen har modtaget den pågældende telex (hvilket Kommissionen nægter), er derfor ikke relevant, når Metalgoi ikke har benyttet sig af adgang hertil.

Er der ikke foretaget en sådan tilpasning i medfør af artikel 14, kan den pågældende virksomhed naturligvis ikke frit overskride sin kvota ud fra sin egen bedømmelse af muligheden for at anvende den i artikel 14 indeholdte

billighedsklausul. I øvrigt vækker de bemærkninger, som Metalgoi's befuldmægtigede selv fremførte under høringen hos Kommissionen den 28. maj 1982, og som er gengivet i mødereferatet herom side 3 (jfr. stævningens bilag 6), tvivl om, hvorvidt Metalgoi overhovedet havde så store økonomiske vanskeligheder, at det havde kunnet begrunde anvendelsen af artikel 14. Metalgoi's befuldmægtigede anførte ved den lejlighed, at firmaets akter oversteg dets passiver.

2.3. *Det tredje anbringende*

Metalgoi har subsidiært gjort gældende, at de kvotaoverskridende stålprodukter er udført til tredjelande og derfor ikke har haft nogen indflydelse på udbudet på det fælles marked. Så generelt som anbringendet er formuleret, kan der ikke gives sagsøgeren medhold i denne opfattelse, idet de generelle beslutninger som nævnte er baseret på produktionen og ikke tager hensyn til, hvor den afsættes. Domstolen har da også i dommen af 11. maj 1983 i sag 244/81, Klöckner (Sml., s. 1451) eftertrykkeligt tilbagegivet en sådan argumentation (se præmis 44). Det er derimod et andet spørgsmål, om der med hensyn til bødens størrelse er grund til at bedømme overskridelsen af en produktionskvota ved leveringer til tredjelande på samme måde som en kvotaoverskridelse som følge af leveringer inden for det fælles marked. Et argument for at bedømme grovheden af den pågældende overtrædelse af kvotabestemmelserne forskelligt kan måske findes i betragtningerne til de generelle beslutninger og i den omstændighed, at ordningen for leveringskvotaerne kun vedrører leveringer inden for det fælles marked. At Domstolen ikke betragter bødens størrelse som en rent administrativ og automatisk mekanisme, fremgår med sikkerhed af Domstolens for nylig afsagte dom af 16. november 1983 i sag 188/82, Thyssen AG (Sml.,

s. 3721). Ikke desto mindre kan den omstændighed, at der til tredjeland udføres en mængde stål svarende til en vis kvotaoverskridelse, dog ikke i sig selv betragtes som et usædvanligt forhold, der kan begrunde en fravigelse af den normale bødesats. I så fald skulle den pågældende virksomhed i det mindste have gjort det sandsynligt, at den gennem udførslen til tredjelande havde åbnet adgangen til nye markeder, som ikke var tilgængelige for de konkurrerende stålproducenter, og som ikke var i strid med internationale overenskomster, og at den ikke herved overskred sin normale eksportkvota. Ej heller under den mundtlige forhandling har Metalgoi imidlertid som svar på et af mig stillet spørgsmål kunnet anføre sådanne usædvanlige forhold, der skulle kunne begrunde en nedsættelse af bøden.

Med henblik på vurderingen af dette tredje anbringende kan jeg nu også henvise til Domstolens dom (fjerde afdeling) af 30. november 1983 i sag 235/82, Ferriere San Carlo, og til forslag til afgørelse fra generaladvokat Reischl af 1. december 1983 i sag 348/82, Odolesi. På side 9-16 i sit forslag til afgørelse har min kollega foretaget en udførlig behandling af en række lignende argumenter vedrørende udførsler til tredjelande, og han er også nået til den konklusion — se forslaget side 16 — at denne omstændighed ikke kan udelukkes at have betydning for fastsættelsen af bødens størrelse.

3. Konklusion

Sammenfattende kommer jeg derfor til den konklusion, at Kommissionen i det hele bør frifindes for sagsøgerens påstande, og at denne bør tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

2.4. *Evt. andre formildende omstændigheder*

Som Domstolen ved, har Metalgoi imidlertid under den mundtlige behandling ikke så meget påberåbt sig sine udførsler til tredjelande som den omstændighed, at kvotaoverskridelsen faldt sammen med en betydelig stigning i afsætningen af de pågældende færdigprodukter. Ej heller denne omstændighed vil jeg på forhånd udelukke kan begrunde en nedsættelse af bøden. Imidlertid burde Metalgoi i så fald også i det mindste have sandsynliggjort, at der var tale om åbning af et nyt marked, og at salget af færdigprodukterne altså ikke forringede konkurrenternes afsætningsmuligheder og dermed kunne betragtes som usædvanlige omstændigheder — jfr. artikel 9 i den generelle beslutning — der kunne begrunde en nedsættelse af bøden. Efter min opfattelse kan det udledes af præmisserne 22-24 i Domstolens dom i sag 188/82, Thyssen, at den pågældende virksomhed rent faktisk skal have godtgjort, at der foreligger sådanne usædvanlige omstændigheder. Efter min opfattelse er dette imidlertid ikke sket i denne sag, hvorfor også det herom af sagsøgeren fremførte argument må forkastes.

Hvad angår Metalgoi's subsidiære påstand om udsættelse af betalingen af den pålagte bøde, har Kommissionen under den mundtlige forhandling bemærket, at dens normale praksis er at give udsættelse med betalingen, når der angives tilstrækkelig begrundelse herfor.